

He said that he did not mind. Salzman's function was traditional and honorable – valuable for what it might achieve, which, he pointed out, was frequently nothing.

Lily agreed with a sigh. They walked on for a while and she said after a long silence, again with a nervous laugh, "Would you mind if I asked you something a little bit personal? Frankly, I find the subject fascinating." Although Leo shrugged, she went on half embarrassedly, "How was it that you came to your calling? I mean was it a sudden passionate inspiration?"

Leo, after a time, slowly replied, "I was always interested in the Law."

"You saw revealed in it the presence of the Highest?"

He nodded and changed the subject. "I understand that you spent a little time in Paris, Miss Hirschorn?"

"Oh, did Mr. Salzman tell you, Rabbi Finkle?" Leo winced but she went on, "It was ages ago and almost forgotten. I remember I had to return for my sister's wedding."

And Lily would not be put off. "When," she asked in a trembly voice, "did you become enamored of God?"

He stared at her. Then it came to him that she was talking not about Leo Finkle, but of a total stranger, some mystical figure, perhaps even passionate prophet that Salzman had dreamed up for her – no relation to the living or dead. Leo trembled with rage and weakness. The trickster had obviously sold her a bill of goods, just as he had him, who'd expected to become acquainted with a young lady of twenty-nine, only to behold, the moment he laid eyes upon her strained and anxious face, a woman past thirty-five and aging rapidly. Only his self control had kept him this long in her presence.

"I am not," he said gravely, "a talented religious person," and in seeking words to go on, found himself possessed by shame and fear. "I think," he said in a strained manner, "that I came to God not because I loved Him, but because I did not."

This confession he spoke harshly because its unexpectedness shook him.

Lily wilted. Leo saw a profusion of loaves of bread go flying like ducks high over his head, not unlike the winged loaves by which he had counted himself to sleep last night. Mercifully, then, it snowed, which he would not put past Salzman's machinations.

He was infuriated with the marriage broker and swore he would throw him out of the room the minute he reappeared. But Salzman did not come that night, and when Leo's anger had subsided, an unaccountable despair grew in its place. At first he thought this was caused by his disappointment in Lily, but before long it became evident that he had involved himself with Salzman without a true knowledge of his own intent. He gradually realized – with an emptiness that seized him with six hands – that he had called in the broker to find him a bride because he

was incapable of doing it himself. This terrifying insight he had derived as a result of his meeting and conversation with Lily Hirschorn. Her probing questions had somehow irritated him into revealing – to himself more than her – the true nature of his relationship to God, and from that it had come upon him, with shocking force, that apart from his parents, he had never loved anyone. Or perhaps it went the other way, that he did not love God so well as he might, because he had not loved man. It seemed to Leo that his whole life stood starkly revealed and he saw himself for the first time as he truly was – unloved and loveless. This bitter but somehow not fully unexpected revelation brought him to a point of panic, controlled only by extraordinary effort. He covered his face with his hands and cried.

The week that followed was the worst of his life. He did not eat and lost weight. His beard darkened and grew ragged. He stopped attending seminars and almost never opened a book. He seriously considered leaving the Yeshivah, although he was deeply troubled at the thought of the loss of all his years of study – saw them like pages torn from a book, strewn over the city – and at the devastating effect of this decision upon his parents. But he had lived without knowledge of himself, and never in the Five Books and all the Commentaries – *mea culpa* – had the truth been revealed to him. He did not know where to turn, and in all this desolating loneliness there was no one to whom, although he often thought of Lily but not once could bring himself to go downstairs and make the call. He became touchy and irritable, especially with his landlady, who asked him all manner of personal questions; on the other hand, sensing his own disagreeableness, he waylaid her on the stairs and apologized abjectly, until mortified, she ran from him. Out of this, however, he drew the consolation that he was a Jew and that a Jew suffered. But gradually, as the long and terrible week drew to a close, he regained his composure and some idea of purpose in life: to go on as planned. Although he was imperfect, the ideal was not. As for his quest of a bride, the thought of continuing afflicted him with anxiety and heartburn, yet perhaps with this new knowledge of himself he would be more successful than in the past. Perhaps love would now come to him and a bride to that love. And for this sanctified seeking who needed a Salzman?

The marriage broker, a skeleton with haunted eyes, returned that very night. He looked, withal, the picture of frustrated expectancy – as if he had steadfastly waited the week at Miss Lily Hirschorn's side for a telephone call that never came.

Casually coughing, Salzman came immediately to the point: "So how did you like her?"

Leo's anger rose and he could not refrain from chiding the matchmaker: "Why did you lie to me, Salzman?"

Salzman's pale face went dead white, the world had snowed on him.

"Did you not state that she was twenty-nine?" Leo insisted.

“I give you my word – ”

“She was thirty-five, if a day. At least thirty-five.”

“Of this don’t be too sure. Her father told me – ”

“Never mind. The worst of it was that you lied to her.”

“How did I lie to her, tell me?”

“You told her things about me that weren’t true. You made me out to be more, consequently less than I am. She had in mind a totally different person, a sort of semi-mystical Wonder Rabbi.”

“All I said, you was a religious man.”

“I can imagine.”

Salzman sighed. “This is my weakness that I have,” he confessed. “My wife says to me I shouldn’t be a salesman, but when I have two fine people that they would be wonderful to be married, I am so happy that I talk too much.” He smiled wanly. “This is why Salzman is a poor man.”

Leo’s anger left him. “Well, Salzman, I’m afraid that’s all.”

The marriage broker fastened hungry eyes on him.

“You don’t want any more a bride?”

“I do,” said Leo, “but I have decided to seek her in a different way. I am no longer interested in an arranged marriage. To be frank, I now admit the necessity of premarital love. That is, I want to be in love with the one I marry.”

“Love?” said Salzman, astounded. After a moment he remarked, “For us, our love is our life, not for the ladies. In the ghetto they – ”

“I know, I know,” said Leo. “I’ve thought of it often. Love, I have said to myself, should be a by-product of living and worship rather than its own end. Yet for myself I find it necessary to establish the level of my need and fulfill it.”

Salzman shrugged but answered, “Listen, rabbi, if you want love, this I can find for you also. I have such beautiful clients that you will love them the minute your eyes will see them.”

Leo smiled unhappily. “I’m afraid you don’t understand.”

But Salzman hastily unstrapped his portfolio and withdrew a manila packet from it.

“Pictures,” he said, quickly laying the envelope on the table.

Leo called after him to take the pictures away, but as if on the wings of the wind, Salzman had disappeared.

March came, Leo had returned to his regular routine. Although he felt not quite himself yet – lacked energy – he was making plans for a more active social life. Of course it would cost

something, but he was an expert in cutting corners; and when there were no corners left he would make circles rounder. All the while Salzman's pictures had lain on the table, gathering dust. Occasionally as Leo sat studying, or enjoying a cup of tea, his eyes fell on the manila envelope, but he never opened it.

The days went by and no social life to speak of developed with a member of the opposite sex – it was difficult, given the circumstances of his situation. One morning Leo toiled up the stairs to his room and stared out the window at the city.

Although the day was bright his view of it was dark. For some time he watched the people in the street below hurrying along and then turned with a heavy heart to his little room. On the table was the packet. With a sudden relentless gesture he tore it open. For a half-hour he stood by the table in a state of excitement, examining the photographs of the ladies Salzman had included. Finally, with a deep sigh he put them down. There were six, of varying degrees of attractiveness, but look at them long enough and they all became Lily Hirschorn: all past their prime, all starved behind bright smiles, not a true personality in the lot. Life, despite their frantic yoo-hooings, had passed them by; they were pictures in a brief case that stank of fish. After a while, however, as Leo attempted to return the photographs into the envelope, he found in it another, a snapshot of the type taken by a machine for a quarter. He gazed at it a moment and let out a cry.

Her face deeply moved him. Why, he could at first not say. It gave him the impression of youth – spring flowers, yet age – a sense of having been used to the bone, wasted; this came from the eyes, which were hauntingly familiar, yet absolutely strange. He had a vivid impression that he had met her before, but try as he might he could not place her although he could almost recall her name, as if he had read it in her own handwriting. No, this couldn't be; he would have remembered her. It was not, he affirmed, that she had an extraordinary beauty – no, though her face was attractive enough; it was that something about her moved him. Feature for feature, even some of the ladies of the photographs could do better; but she leaped forth to his heart – had lived, or wanted to – more than just wanted, perhaps regretted how she had lived – had somehow deeply suffered: it could be seen in the depths of those reluctant eyes, from the way the light enclosed and shone from her, and within her, opening realms of possibility: this was her own. Her he desired. His head ached and eyes narrowed with the intensity of his gazing, then as if an obscure fog had blown up in the mind, he experienced fear of her and was aware that he had received an impression, somehow, of evil. He shuddered, saying softly, it is thus with us all. Leo brewed some tea in a small pot and sat sipping it without sugar, to calm himself. But before he had finished drinking, again with excitement he examined the face and found it good: good

for Leo Finkle. Only such a one could understand him and help him seek whatever he was seeking. She might, perhaps, love him. How she had happened to be among the discards in Salzman's barrel he could never guess, but he knew he must urgently go find her.

Leo rushed downstairs, grabbed up the Bronx telephone book, and searched for Salzman's home address. He was not listed, nor was his office. Neither was he in the Manhattan book. But Leo remembered having written down the address on a slip of paper after he had read Salzman's advertisement in the "personals" column of the Forward. He ran up to his room and tore through his papers, without luck. It was exasperating. Just when he needed the matchmaker he was nowhere to be found. Fortunately Leo remembered to look in his wallet. There on a card he found his name written and a Bronx address. No phone number was listed, the reason – Leo now recalled – he had originally communicated with Salzman by letter. He got on his coat, put a hat on over his skull cap and hurried to the subway station. All the way to the far end of the Bronx he sat on the edge of his seat. He was more than once tempted to take out the picture and see if the girl's face was as he remembered it, but he refrained, allowing the snapshot to remain in his inside coat pocket, content to have her so close. When the train pulled into the station he was waiting at the door and bolted out. He quickly located the street Salzman had advertised.

The building he sought was less than a block from the subway, but it was not an office building, nor even a loft, nor a store in which one could rent office space. It was a very old tenement house. Leo found Salzman's name in pencil on a soiled tag under the bell and climbed three dark flights to his apartment. When he knocked, the door was opened by a thin, asthmatic, gray-haired woman, in felt slippers.

"Yes?" she said, expecting nothing. She listened without listening. He could have sworn he had seen her, too, before but knew it was an illusion.

"Salzman – does he live here? Pinye Salzman," he said, "the matchmaker?"

She stared at him a long minute. "Of course."

He felt embarrassed. "Is he in?"

"No." Her mouth, though left open, offered nothing more.

"The matter is urgent. Can you tell me where his office is?"

"In the air." She pointed upward.

"You mean he has no office?" Leo asked.

"In his socks."

He peered into the apartment. It was sunless and dingy, one large room divided by a half-open curtain, beyond which he could see a sagging metal bed. The near side of the room was crowded with rickety chairs, old bureaus, a three-legged table, racks of cooking utensils, and all

the apparatus of a kitchen. But there was no sign of Salzman or his magic barrel, probably also a figment of the imagination. An odor of frying fish made Leo weak to the knees.

“Where is he?” he insisted. “I’ve got to see your husband.”

At length she answered, “So who knows where he is? Every time he thinks a new thought he runs to a different place. Go home, he will find you.”

“Tell him Leo Finkle.”

She gave no sign she had heard.

He walked downstairs, depressed.

But Salzman, breathless, stood waiting at his door.

Leo was astounded and overjoyed. “How did you get here before me?”

“I rushed.”

“Come inside.”

They entered. Leo fixed tea, and a sardine sandwich for Salzman. As they were drinking he reached behind him for the packet of pictures and handed them to the marriage broker.

Salzman put down his glass and said expectantly, “You found somebody you like?”

“Not among these.”

The marriage broker turned away.

“Here is the one I want.” Leo held forth the snapshot.

Salzman slipped on his glasses and took the picture into his trembling hand. He turned ghastly and let out a groan.

“What’s the matter?” cried Leo.

“Excuse me. Was an accident this picture. She isn’t for you.”

Salzman frantically shoved the manila packet into his portfolio. He thrust the snapshot into his pocket and fled down the stairs.

Leo, after momentary paralysis, gave chase and cornered the marriage broker in the vestibule. The landlady made hysterical outcries but neither of them listened.

“Give me back the picture, Salzman.”

“No.” The pain in his eyes was terrible.

“Tell me who she is then.”

“This I can’t tell you. Excuse me.”

He made to depart, but Leo, forgetting himself, seized the matchmaker by his tight coat and shook him frenziedly.

“Please,” sighed Salzman. “Please.”

Leo ashamedly let him go. “Tell me who she is,” he begged. “It’s very important for me to know.”

“She is not for you. She is a wild one--wild, without shame. This is not a bride for a rabbi.”

“What do you mean wild?”

“Like an animal. Like a dog. For her to be poor was a sin. This is why to me she is dead now.”

“In God’s name, what do you mean?”

“Her I can’t introduce to you,” Salzman cried.

“Why are you so excited?”

“Why, he asks,” Salzman said, bursting into tears. “This is my baby, my Stella, she should burn in hell.”

Leo hurried up to bed and hid under the covers. Under the covers he thought his life through. Although he soon felt asleep he could not sleep her out of his mind. He woke, beating his breast. Though he prayed to be rid of her, his prayers went unanswered. Through days of torment he endlessly struggled not to love her; fearing success, he escaped it. He then concluded to convert her to goodness, himself to God. The idea alternately nauseated and exalted him.

He perhaps did not know he had come to a final decision until he encountered Salzman in a Broadway cafeteria. He was sitting alone at a rear table, sucking the bony remains of a fish. The marriage broker appeared haggard, and transparent to the point of vanishing.

Salzman looked up at first without recognizing him. Leo had grown a pointed beard and his eyes were weighted with wisdom.

“Salzman,” he said, “love has at last come to my heart.”

“Who can love from a picture?” mocked the marriage broker.

“It is not impossible.”

“If you can love her, then you can love anybody. Let me show you some new clients that they just sent me their photographs. One is a little doll.”

“Just her I want,” Leo murmured.

“Don’t be a fool, doctor. Don’t bother with her.”

“Put me in touch with her, Salzman,” Leo said humbly. “Perhaps I can be of service.”

Salzman had stopped eating and Leo understood with emotion that it was now arranged.

Leaving the cafeteria, he was, however, afflicted by a tormenting suspicion that Salzman had planned it all to happen this way.

Leo was informed by letter that she would meet him on a certain corner, and she was there one spring night, waiting under a street lamp. He appeared, carrying a small bouquet of violets and rosebuds. Stella stood by the lamp post, smoking. She wore white with red shoes, which fitted his expectations, although in a troubled moment he had imagined the dress red, and only the shoes

white. She waited uneasily and shyly. From afar he saw that her eyes--clearly her father's--were filled with desperate innocence. He pictured, in her, his own redemption. Violins and lit candles revolved in the sky. Leo ran forward with flowers outthrust.

 Around the corner, Salzman, leaning against a wall, chanted prayers for the dead.

แนววิจารณ์

แก่นเรื่อง มาลามุดต้องการแสดงให้เห็นการค้นพบตนเอง และการค้นพบความรักต่างประเทศ รวมทั้งความศรัทธาในพระเจ้า ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้มนุษย์มีความเป็นผู้ใหญ่อย่างสมบูรณ์ เพราะเป็นสิ่งที่แต่ละบุคคลต้องค้นพบด้วยตนเอง ไม่ใช่ได้รับการบอกเล่าจากคนอื่น

โครงเรื่อง ลีโอ ฟิงเกิล (Leo Finkle) เป็นนักเรียนที่ศึกษาศาสนายิว เพื่อจบออกมาเป็นหมอสอนศาสนายิว เมื่อเขาศึกษาได้ 6 ปี เขาต้องการแต่งงาน เพราะการมีครอบครัว จะทำให้เขาประสบความสำเร็จในชีวิต ในการเป็นหมอสอนศาสนาได้ดีกว่าคนโสด แต่การที่เขามุ่งมั่นในการเรียนศาสนาเพียงอย่างเดียว ทำให้เขาไม่สามารถพบผู้หญิงที่ถูกใจ เขาจึงติดต่อพินีย์ ซอลส์แมน (Pinye Salzman) ผู้จัดบริการหาคู่เพื่อหาผู้หญิงที่เหมาะสมมาแต่งงาน แต่เขาไม่ถูกใจเลยสักคน แม้ว่าจะได้นัดหมายผู้หญิงที่เป็นอาจารย์สอนภาษามาคุยตัว เขาก็ยังไม่พอใจเพราะเธอทำให้เขาค้นพบความจริงที่ว่าแม้เขาจะเรียนศาสนาแต่เขาไม่ได้มีความรักในพระเจ้าอย่างแท้จริง ในที่สุดเขาหลงรักลูกสาวของผู้บริการจัดหาคู่แม้ว่าเธอจะเป็นคนไม่ดี เขาก็ไม่สามารถตัดใจจากเธอได้ เขาจึงตัดสินใจแต่งงานกับเธอ เพื่อให้เธอกลับตัวเป็นคนดี เพราะเขาเห็นว่าการทำให้คนไม่ดีกลับกลายเป็นคนดี นอกจากจะได้บุญแล้วเป็นหน้าที่อันแท้จริงของหมอสอนศาสนา

ตัวละครเอก

ในเรื่องนี้ตัวละครเอกคือ ลีโอ ฟิงเกิล และพินีย์ ซอลส์แมน ในที่นี้จะขอวิจารณ์ลีโอ ฟิงเกิล เป็นตัวอย่างในการวิจารณ์ตัวละครตัวอื่น ๆ ต่อไป

1. เป็นคนเคร่งศาสนา และเอาจริงเอาจังในการเรียน เห็นได้จากการบรรยายภาพห้องพักของเขาว่าเต็มไปด้วยหนังสือ ในฉากแรกดังนี้-

Not long ago there lived in uptown New York, in a small, almost meager room, though crowded with books, Leo Finkle, a rabbinical student in the Yeshivah University.¹

ท่าทางของลีโอ เป็นผู้คงแก่เรียน ดังเห็นได้จากการบรรยายของซอลส์แมน ดังนี้-

Salzman, though pretending through eyeglasses he had just slipped on, to be engaged in scanning the writing on the cards, stole occasional glances at the young man's distinguished face, noting with pleasure the long, severe scholar's nose, brown eyes heavy with learning, sensitive yet ascetic lips, and a certain, almost hollow quality of the dark cheeks.²

¹The Magic Barrel หน้า 434

²Ibid หน้า 435-436

2. เป็นคนที่เคร่งศาสนามากจนไม่มีเวลาให้กับสังคม เพราะเขาต้องการเรียนให้จบเพื่อเป็นหมอสอนศาสนายิวให้ได้ดังนี้-

He had for six years devoted himself almost entirely to his studies, as a result of which, understandably, he had found himself without time for a social life and the company of young women.¹

เขาไม่เชื่อในความรักเขาจึงติดต่อชอลส์แมนผู้ให้บริการจัดหาคู่ให้หาผู้หญิงมาแต่งงานกับเขา เพราะเขาเชื่อมั่นว่าอาชีพผู้ให้บริการจัดหาคู่เป็นอาชีพที่มีเกียรติ และได้รับการยอมรับในสังคม แม้กระทั่งบิดามารดาของเขา ก็แต่งงาน เพราะการใช้บริการนี้เช่นกัน ดังนี้ :-

He remarked in passing that the function of the marriage broker was ancient and honorable, highly approved in the Jewish community, because it made practical the necessary without hindering joy. Moreover, his own parents had been brought together by a matchmaker. They had made, if not a financially profitable marriage - since neither had possessed any worldly goods to speak of - at least a successful one in the sense of their everlasting devotion to each other.²

แม้ว่าเขาจะไม่เชื่อในความรัก เขาไม่แน่ใจว่าหญิงสาวที่อายุยังน้อยอยู่ที่ชอลส์แมนนำรูปมาให้เขาเลือกจะไม่เชื่อในความรัก ดังนี้ :-

“But don't you think this young girl believes in love?” Leo spoke uneasily.³

3. เขาค้นพบตนเองว่า แท้จริงแล้วเขาไม่เคยมีความรักต่อพระเจ้าเลย เพราะเขาไม่เคยรักใครเลยนั่นเอง การค้นพบนี้ทำให้หม่นหมองและพยายามค้นหาความรักในอนาคตที่นำไปสู่การค้นพบพระเจ้าที่แท้จริง นอกจากนี้เขาไม่เคยศรัทธาในการบริการจัดหาคู่ซึ่งถือเป็นประเพณีนิยมของชาวยิวเลย ดังนี้ :-

he wondered if it could be - his protestations to the contrary, and although he honored his father and mother - that he did not, in essence, care for the matchmaking institution?⁴

เขาพยายามที่จะไม่คิดถึงเรื่องการบริการจัดหาคู่ของชอลส์แมน แต่ไม่เป็นผล เขาจึงใช้วิธีอ่านหนังสือเพื่อทำให้จิตใจสงบ ดังนี้ :-

¹The Magic Barrel หน้า 435

²Ibid หน้า 435

³Ibid หน้า 438

⁴Ibid หน้า 439

This thought he quickly put out of his mind yet found himself still upset. By night fall, however, he had regained sufficient calm to sink his nose into a book and there found peace from his thoughts.¹

เขาค้นพบว่าตนเองไม่เคยรักพระเจ้าเมื่อลิลี หญิงสาวที่ซอลส์แมนหามาให้เขาได้ถามเกี่ยวกับการเป็นหมอสอนศาสนา ดังนี้ :-

“When”, she asked in a trembly voice, “did you become enamored of God?”

เขาจึงรู้ว่าตนเองเรียนรู้เฉพาะเรื่องในพระคัมภีร์ แต่ไม่เคยเรียนรู้ความรู้สึกของตนเองเลย และไม่เคยตระหนักว่าตนเองไม่เคยรักพระเจ้าเลย ดังนี้ :-

“I am not,” he said gravely, “a talented religious person,” and in seeking words to go on, found himself possessed by shame and fear. “I think,” he said in a strained manner, “that I came to God not because I love Him, but because I did not.”²

จากการสารภาพกับลิลีนี้เอง ทำให้เขาเศร้าใจและเริ่มปล่อยตัว โดยไว้หนวดเครารุงรัง และเลิกศึกษาเกี่ยวกับศาสนา ดังนี้ :-

The week that followed was the worst of his life. He did not eat and lost weight. His beard darkened and grew ragged. He stopped attending seminars and almost never opened a book. He seriously considered leaving the Yeshivah, although he was deeply troubled at the thought of the loss of all his years of study - saw them like pages torn from a book, strewn over the city - and at the devastating effect of this decision upon his parents. But he had lived without knowledge of himself, and never in the Five Books and all the Commentaries--mea culpa - had the truth been revealed to him.³

และจากการค้นพบตนเองนี้เองทำให้เขารู้ว่าแท้จริงแล้วเขาไม่เคยรักใครเลยนอกจากบิดามารดา ดังนี้ :-

Her probing questions had somehow irritated him into revealing - to himself more than her - the true nature of his relationship to God, and from that it had come upon him, with shocking force, that apart from his parents, he had never loved anyone. Or perhaps it went the other way, that he did not love God so well as he might, because he had not loved man. It seemed to Leo that his whole life stood starkly revealed and he saw himself for the first time as he truly was -- unloved and loveless.⁴

¹The Magic Barrel หน้า 439

²Ibid หน้า 443

³Ibid หน้า 444-445

⁴Ibid หน้า 444

4. เขาเหมือนชาวยิวทั่ว ๆ ไปที่คิดว่า ชาวยิวเป็นผู้ที่ต้องทนทุกข์ทรมานในสังคมอเมริกัน เพราะพวกเขาต้องต่อสู้เพื่อให้คนอเมริกันยอมรับว่ามีความทัดเทียมทางสังคม ดังนั้นเขาจึงปลอบใจตนเองว่าการต้องทรมานใจ เนื่องจากตนเองไม่เคยรักพระเจ้านั้นเป็นผลมาจากการเกิดมาเป็นชาวยิวนั่นเอง

Out of this, however, he drew the consolation that he was a Jew and that a Jew suffered.¹

เขาปลอบใจตนเองอีกว่า หากเขาพยายามเขาจะสามารถค้นพบความรักได้ในที่สุด

Although he was imperfect, the ideal was not. As for his quest of a bride, the thought of continuing afflicted him with anxiety and heartburn, yet perhaps with this new knowledge of himself he would be more successful than in the past. Perhaps love would now come to him and a bride to that love.²

หลังจากการค้นพบตนเองในเรื่องของความรัก เขาเห็นความสำคัญของความรักในการแต่งงาน ดังนี้ :-

“You don’t want any more a bride?”

“I do,” said Leo, “but I have decided to seek her in a different way. I am no longer interested in an arranged marriage. To be frank, I now admit the necessity of premarital love. That is, I want to be in love with the one I marry.

“Love?” said Salzman, astounded. After a moment he remarked, “For us, our love is our life, not for the ladies. In the ghetto they _____?”

“I know, I know,” said Leo. “I’ve thought of it often Love, I have said to myself, should be a by-product of living and worship rather than its own end. Yet for myself I find it necessary to establish the level of my need and fulfil it.”³

5. เขาเป็นคนจริงจังกับชีวิต เมื่อเขาปรารถนาความรักเขาจึงรอคอยและเมื่อเวลาผ่านไป เขายังเอิญเปิดซองรูปที่ซอลส์แมนทิ้งไว้ เขาพบว่ารูปของหญิงสาวหลายคนไม่มีความแตกต่างกัน แต่เมื่อพบภาพถ่ายราคาถูกใบหนึ่งเขารู้สึกว่านี่เองคือหญิงสาวที่เขาต้องการเพราะบางสิ่งบางอย่างในดวงตาของเธอแสดงถึงความรัก ดังนี้ :-

¹The Magic Barrel หน้า 445

²Ibid หน้า 445

³Ibid หน้า 446

Her face deeply moved him. Why, he could at first not say. It gave him the impression of youth - spring flowers, yet age - a sense of having been used to the bone, wasted; this came from the eyes, which were hauntingly familiar, yet absolutely strange. He had a vivid impression that he had met her before, but try as he might he could not place her although he could almost recall her name, as if he had read it in her own handwriting. No, this couldn't be; he would have remembered her. It was not, he affirmed, that she had an extraordinary beauty - no, though her face was attractive enough; it was that something about her moved him. Feature for feature, even some of the ladies of the photographs could do better; but she leaped forth to his heart - had lived, or wanted to - more than just wanted, perhaps regretted how she had lived had somehow deeply suffered: It could be seen in the depths of those reluctant eyes, and from the way the light enclosed and shone from her, and within her, opening realms of possibility: this was her own. Her he desired. His head ached and eyes narrowed with the intensity of his gazing, then as if an obscure fog had blown up in the mind, he experienced fear of her and was aware that he had received an impression, somehow, of evil.¹

6. เขาค้นพบตนเองเมื่อพบว่าผู้หญิงที่เขารักคือคนไม่ดี และเขาปรารถนาจะเปลี่ยนให้เธอเป็นคนดี เพราะนั่นคือหน้าที่ของหมอสอนศาสนา ดังนี้ :-

“Here is the one I want.” Leo held forth the snapshot.

Salzman slipped on his glasses and took the picture into his trembling hand. He turned ghastly and let out a groan.

“What’s the matter?” cried Leo.

“Excuse me. Was an accident this picture. She isn’t for you?”

.....

“She is not for you. She is a wild one - wild, without shame. This is not a bride for a rabbi.”-

“What do you mean wild?”

“Like an animal. Like a dog. For her to be poor was a sin. This is why to me she is dead now.”

.....

“Why, he asks,” Salzman said, bursting into tears. “This is my baby, my Stella, she should burn in hell.”²

เขาพยายามหักห้ามใจตนเองไม่ให้รักสเตลลา แต่ทำไม่ได้ เขาก็ตัดสินใจที่จะเปลี่ยนเธอให้เป็นคนดี ดังนี้ :-

¹The Magic Barrel หน้า 447-448

²Ibid หน้า 450-457

Leo hurried up to bed and hid under the covers. Under the covers he thought his life through. Although he soon fell asleep he could not sleep her out of his mind. He woke, beating his breast. Though he prayed to be rid of her, his prayers went unanswered. Through days of torment he endlessly struggled not to love her; fearing success, he escaped it. He then concluded to convert her to goodness, himself to God.¹

การค้นพบตนเองว่าหน้าที่ของหมอสอนศาสนาคือ: เราเปลี่ยนใจให้คนชั่วกลับกลายเป็นคนดี ทำให้เขาดูเป็นผู้ใหญ่ที่มีความคิดมากขึ้น ดังนี้ :-

Leo had grown a pointed beard and his eyes were weighted with wisdom.

“Salzman,” he said, “love has at last come to my heart.”²

การได้พบสเตลลา คีนหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิโดยการนัดหมายของซอลส์แมน ทำให้เขามั่นใจว่าเขาจะประสบความสำเร็จในการเป็นหมอสอนศาสนาที่ช่วยเหลือเธอให้เป็นคนดีได้สำเร็จ ดังนี้ :-

Stella stood by the lamp - post smoking. She wore white with red shoes, which fitted his expectations, although in a troubled moment he had imagined the dress red, and only the shoes white. She waited uneasily and shyly. From afar he saw that her eyes - clearly her father's - were filled with desperated innocence. He pictured, in her, his own redemption.³

การดำเนินเรื่อง

มาลามุด มีวิธีการดำเนินเรื่องด้วยความกระชับ และรวดเร็วด้วยการบรรยายภาพให้ผู้อ่านได้เห็นสภาพเหตุการณ์อย่างชัดเจน ด้วยการเริ่มเรื่องที่กล่าวถึงความคงแก่เรียนของตัวละครเอก คือ ลีโอ ฟิงเกิล ด้วยการบรรยายภาพห้องพักที่เต็มไปด้วยหนังสือ ต่อมาเขาแสดงให้เห็นการค้นพบตนเองของฟิงเกิล ว่าตลอดเวลาที่เขาศึกษาพระคัมภีร์ทางศาสนาอย่างเอาจริงเอาจัง เขาไม่เคยรู้เลยว่าตนเองรู้สึกอย่างไรต่อพระเจ้า มาลามุดแสดงให้เห็นขั้นตอนของการค้นพบตนเองของฟิงเกิลว่า ค่อยเป็นค่อยไปที่ละเล็กทีละน้อย โดยเริ่มจากการติดต่อกับผู้จัดบริการหาคู่ และท้ายที่สุดเขาจึงค้นพบความสัมพันธ์ที่แท้จริงระหว่างเขากับพระเจ้าว่าเขาไม่เคยรักพระเจ้า และในที่สุดเขาจึงค้นพบความรักที่แท้จริง และหนทางไปสู่ความสำเร็จในการเป็นหมอสอนศาสนา คือการช่วยคนชั่วให้เป็นคนดีนั่นเอง

¹The Magic Barrel หน้า 451

²Ibid หน้า 451

³Ibid หน้า 452

จึงเห็นได้ว่า การดำเนินเรื่องของมาลามูตมีความกระชับ และทำให้ผู้อ่านเห็นภาพของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งที่เป็นเหตุการณ์จริง หรือความคิดของตัวละครก็ตามในตอนท้ายของเรื่อง ทำให้ผู้อ่านเกิดความสงสัยได้เช่นกันว่าเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นอาจเป็นแผนการณ์ของซอลส์แมนผู้จัดบริการหาคู่ก็ได้ เพราะฟังกิลถามตนเองว่าซอลส์แมนอาจเป็นคนใส่รูปถ่ายของลูกสาวตนเองไว้ในซองรวมกับรูปหญิงสาวอื่น ๆ ก็ได้ ดังนี้ :-

Leaving the cafeteria, he was, however, afflicted by a tormenting suspicion that Salzman had planned it all to happen this way.

และในตอนจบของเรื่อง มาลามูตก็หึงคำถามไว้ให้คนอ่านขบคิดกันว่าทำไมซอลส์แมนจึงสวดมนต์ให้คนที่เสียชีวิต และแท้ที่จริงแล้วเขาสวดมนต์ให้ใครกันแน่ ดังนี้ :-

Around the corner, Salzman, leaning against a wall, chanted prayers for the dead.

การใช้ภาษา มาลามูตใช้ภาษาที่เข้าใจได้ง่าย และการบรรยายลักษณะตัวละครทำให้เกิดภาพที่ชัดเจน เช่นเมื่อลีโอ ฟิงกิล ผิดหวังในการหาคู่ เขาเซ้าหมอง ดังนี้ :-

All day he ran around in the woods - missed an important appointment, forgot to give out his laundry, walked out of a Broadway cafeteria without paying and had to run back with the ticket in hand; had even not recognized his landlady in the street when she passed with a friend and courteously called out, "A good evening to you, Doctor Finkle."

หรือการบรรยายภาพที่พักของซอลส์แมน ว่าเก่าและทรุดโทรมมาก ดังนี้ :-

The building he sought was less than a block from the subway, but it was not an office building, nor even a loft, nor a store in which one could rent office space. It was a very old tenement house.

.....

He peered into the apartment. It was sunless and dingy, one large room divided by a half - open curtain, beyond which he could see a sagging metal bed. The near side of the room was crowded with rickety chairs, old bureaus, a three - legged table, rocks of cooking utensils, and all the apparatus of a kitchen. But there was no sign of Salzman or his magic barrel, probably also a figment of the imagination. An odor of frying fish made Leo weak to the knees.

กิจกรรม

1. ให้นักศึกษา อ่านเรื่องสั้นเรื่องอื่น ๆ ของ เบอร์นาร์ด มาลามูต เพื่อเปรียบเทียบแก่นเรื่องว่ามีความเหมือนหรือแตกต่างกันอย่างไร
2. ให้นักศึกษาจำแนกประเภทของเรื่องสั้นในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 ที่มีแก่นเรื่องคล้ายคลึงกันเข้าด้วยกัน

บทสรุป

เรื่องสั้นอเมริกันในยุคหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 มักจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับชนกลุ่มน้อยในสหรัฐอเมริกา คือชนผิวดำ และชาวยิวอเมริกัน ผู้มีความคับแค้นใจในฐานะที่ไม่เท่าเทียมกับชาวอเมริกัน และพวกเขาต้องต่อสู้เพื่อให้เป็นที่ยอมรับของสังคม เรื่องสั้นอเมริกันในยุคนี้มักจะแสดงให้เห็นภาพสังคมเมืองที่เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว จนทำให้มนุษย์สูญเสียความเป็นปัจเจกบุคคล และมนุษย์ต้องการต่อสู้เพื่อให้ได้สิ่งนี้กลับคืนมานั่นเอง

แบบทดสอบ

1. จงกล่าวถึงการเกิดความนิยมเรื่องสั้นยิว-อเมริกัน และเรื่องสั้นของชนผิวดำ

แนวตอบ หลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ชาวยิว-อเมริกันและชนผิวดำ มีผลงานประเภทเรื่องสั้นมากมาย เพราะพวกนักเขียนเรื่องเหล่านี้ต้องการสะท้อนให้เห็นสภาพของชาวยิวและชนผิวดำว่าไม่มีความเท่าเทียมกับคนอื่น ๆ ในสังคมเพราะเป็นชนกลุ่มน้อย

2. จงแจกแจงแก่นเรื่องของเรื่องสั้นอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

แนวตอบ แก่นเรื่องของเรื่องสั้นอเมริกันหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นการแสดงให้เห็นสังคมที่เจริญทางด้านวัตถุอย่างรวดเร็ว จนมนุษย์สูญเสียความสำคัญในฐานะปัจเจกบุคคล และรู้สึกโดดเดี่ยวเพราะขาดความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อนมนุษย์ รวมทั้งขาดศรัทธาในพระเจ้าด้วย จึงทำให้มนุษย์ไม่มีที่พึ่งทางใจ

3. จงยกตัวอย่างนักเขียนเรื่องสั้นอเมริกันที่มีชื่อเสียงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2

แนวตอบ เบอร์นาร์ด มาลามุด เจดี ซาลิงเจอร์ แฟลนเนอร์ ไอ คอนเนอร์ จอห์น อัฟไคค์

4. จงยกตัวอย่างนักเขียนเรื่องสั้นอเมริกันที่เขียนเกี่ยวกับชาวยิว-อเมริกัน

แนวตอบ นอร์แมน เมลเลอร์ เบอร์นาร์ด มาลามุด ซอล เบลโล และฟิลิป รอท

5. จงยกตัวอย่างนักเขียนเรื่องสั้นอเมริกันที่เขียนเกี่ยวกับชนผิวดำ

แนวตอบ ริชาร์ด ไรท์ ราล์ฟ อิลิสัน เจมส์ บอลด์วิน

6. จงจำแนกลักษณะตัวละครเอกของจอห์น อัฟไคค์

แนวตอบ ตัวละครที่เป็นเด็ก ตัวละครที่เป็นบิดาผู้มีใจอารี ตัวละครที่เป็นมารดา ตัวละครที่เป็นตา ตัวละครที่เป็นยาย (รายละเอียดดูหัวข้อลักษณะตัวละครเอกของ จอห์น อัฟไคค์)

7. จงวิจารณ์ลักษณะของ ฟินย์ ซอลส์แมน ตามแนวการวิจารณ์ที่ได้ให้ตัวอย่างไว้แล้ว

แนวตอบ 1. เป็นชาวยิวที่จัดบริการหาคู่ที่ต้องการเอาอกเอาใจผู้รับบริการมาก และเขาจะรู้สึกผิดหวังถ้าเขาไม่ประสบความสำเร็จ ดังนี้ :-

Salzman, who had been long in the business, was of slight but dignified build, wearing an old hat, and an overcoat too short and tight for him. He smelled frankly of fish, which he loved to eat, and although he was missing a few teeth, his presence was not displeasing, because of an amiable manner curiously contrasted with mournful eyes.

2. เขาเป็นคนยากจนและชอบรับประทานปลาเป็นอาหาร ที่พักของเขาเก่าโทรมมาก

Salzman, commercial cupid, was standing in the room. His face was gray and meager,

his expression hungry, and he looked as if he would expire on his feet.

.....

It (the building) was a very old tenement house,..... It was sunless and dingy, one large room divided by a half - open curtain, beyond which he could see a sagging metal bed.

